

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

MASOVERS URBANS SENSE HORT

A vegades, entre les notícies de les quals els columnistes ens ocupem de fer opinió o reflexió, n'apareix alguna que és com una flor entre cards. I amb la denominació de masovers urbans, aquests dies una ha sobresortit neta i genuïna. Recentment explicat en aquest diari, a un grup de ciutadans amb dificultats econòmiques per accedir a un pis digne per viure se'ls ofereix la possibilitat d'accedir-hi a canvi de fer amb les seves mans la rehabilitació d'alguns que no estan en condicions per ser habitats. L'intercanvi és que el propietari els hi deixa viure sense pagar durant una temporada, com a compensació per la seva implicació en els treballs, i passat aquest període, el lloguer que hauran de pagar és simbòlic o «social», si ho preferei-

xen dir així. Tot plegat una proposta positiva per a tothom i que contrasta amb la duresa dels desnonaments i de tants llocs que van caient a trossos pertot arreu. En lloc d'anar pensant en fer obra nova que engrandirà la següent bombolla (o bombolleta) immobiliària, recuperar el que està disponible i retornar-ho a la dignitat és contribuir al bé dels que hi participen, però també en el comú. Hi ha famílies que viuen en construccions decrepites, fredes i humides, atrapats per la precarietat. No és cap afirmació nova ni desconeguda en la societat, però el que no és tan visible però igualment dur és la situació de persones propietàries de pisos que per manca d'ús i de manteniment s'han anat deteriorant fins a ferlos inhabitables, apropant-los a la ruïna. Molts d'aquests habitatges

s'han anat fent vells juntament amb els seus propietaris, els quals potser van rebre'ls com a herència familiar i, més enllà de poderlos rendibilitzar, són un niu de despeses i impostos que afronten amb dificultats. En molts casos, retalla els menuts ingressos d'una pensió. Aquesta situació els posa fora del mercat de la venda i per descomptat del lloguer, empitjora l'estat de l'entorn, el dels altres veïns i, si són molts casos junts, el de tot un barri sencer. És un cas ben comú i actual: disposar d'un bé immoble, o dos, o més, i en lloc de convertir-los en allò que abans es deia «viure de renda», ara és un malviure sense una de minúscula. Per tant, crec que seria molt original escampar-ho. Suposo que escalar-ho per fer-ho extensiu a molta més gent és difícil i amb uns costos que Càritas,

l'entitat promotora, no podria afrontar. Però ara que al Barri Antic de Manresa del seu actiu comissari Adam Majó es discuteix fins i tot sobre el color de la llum entre el malaltís groc i el blanc vital, seria una fórmula per treure famílies d'un malviure i, a la vegada, tornar a injectar vida a llocs com a l'enyorat carrer Sant Miquel de fa tres o quatre dècades. Sent realistes, cal dir que serà tasca de tots (o almenys de molts) poder arribar a consolidar aquesta proposta renovadora. A més, la denominació que se li ha donat, la de masover o «neomasover», la vincula amb els llargament anunciats i mai consolidats horts urbans. Que es conegui, ni a Manresa, ni a Berga, on ja van aprovar una proposta de la CUP per impulsar-los el 2011 sense resultat, ni enlloc, no han passat de l'anècdota o del testimoniatge puntual. Menar-los, per als que no ho coneguim, és una tasca de constàn-

cia i dedicació monacal. Requeix una acció diària i encaixar les calamitats en forma d'una pedregada o d'uns trinxeraires que passen per allà. I a més, el rendiment que se n'obté és simbòlic o només per a l'autoconsum. Malgrat el que es pugui intentar vendre des d'alguns grups polítics, un hort urbà és una iniciativa molt lloable però un mal negoci. Com a molt, una afeció que embolcalla el que la practica. I aprofitant que el Cardener passa per Manresa, les autoritats semblen decidides a resoldre (o almenys a anunciar-ho una vegada més) una de les moltes mancances culturals de la ciutat: el Museu Comarcal. La remodelació imprescindible l'ha d'apropar a altres com el de Vic o el de Solsona. Podríem proposar-nos els interessats fer-hi feines de franc a canvi d'entrades gratuïtes fins al 2022, l'any de Sant Ignasi. O més enllà. Per si no haguessin acabat encara.

BLOCATGE TOTAL

A PEU DE PÀGINA

Antoni Daura i Jorba

LLIBRETER

A aquestes alçades queda clar el model clientelar i discrecional espanyol a l'hora de fer el repartiment dels diners recaptats als contribuents de manera centralitzada, llevat del País Basc i Navarra. Ja n'hi ha prou de marejar la perdiu! La cosa funciona econòmicament de la següent manera: el govern estatal va repartint en funció de qui pidola millor o li cau ideològicament més bé. O d'acord amb estratègies que segueixen l'error històric de potenciar bàsicament la gran metròpoli madrilenya, com s'ha fet sempre des del segle XVI. Ni descentralització autonòmica ni conyes marineres. Qui cobra disposa

de tot. I no cal dir qui és, oi?

El numeret de fa uns dies del president Rajoy prometent quatre rals que, de fet, ja haurien d'haver arribat fa anys i panys és una mostra d'un sistema que beu de la mentalitat colonial que impera per la capital. Amb l'agreujant que, tot seguit, la resta de regnes de taifes –dites comunitats autònomes– amb les quals s'han dotat per diluir les nacions reals surten en tromba a reclamar també la seva part del pastís, obviant l'esforç fiscal de cadascú, els greuges acumulats i les seves necessitats reals.

Davant d'aquest fet, qualsevol moviment per canviar democràticament les coses topa amb un mur infranquejable. Un dels arguments més curiosos i alhora més inversemblants de les forces polítiques espanyoles –amb l'excepció del grup de Podemos, que tampoc s'atreveix a aixecar gaire la veu en aquest àmbit– és apel·lar constantment a la llei per impedir qualsevol debat polític a l'entorn de la independència de Catalunya. Si les lleis són sagrades, com les taules bíbliques, ja no cal que hi hagi cap parlament que es

dediqui a derogar-ne de velles i fer-ne de noves. Si són tan perfectes! El que passa és que només parlen i blinden les que els són favorables, malgrat que experts juristes consideren que totes elles són susceptibles d'interpretació.

Espanya s'agrada tal com és, ja sigui per manca d'informació de la realitat o perquè és incapaç de conviure sota un mateix paraigua amb realitats nacionals diferents. I aquí, mentrestant, i al marge de l'adscripció cultural de cada ciutadà, tenim unes infraestructures escanyades que afecten tothom. Sense política aeroportuària pròpia, amb la mateixa xarxa ferroviària de rodalies que el segle XIX, sense inversió en energia pública renovable, sense comunicacions adequades que ens acostin al món i ens facin més competitius, sense recursos per engegar una recerca potent de la qual la indústria pugui treure rendiment, amb uns sous i unes pensions *low cost*... I això sense parlar de l'ofegament financer que impedeix projectar i millorar equipaments com són els sanitaris, els esportius o els culturals.

Convé, doncs, trencar d'una vegada aquest blocatge institucional. O almenys intentar-ho amb convicció. Acaben

d'aparèixer uns llibres que ens hi poden ajudar donant-nos arguments i dotant el lector de criteri. Tenim, per una banda, *El tren de les 17:14. Democràcia, pluralisme, benestar, independència*, del catedràtic Ferran Requejo, editat per Tibidabo. Una anàlisi àmplia i acurada de l'actual procés a partir dels seus articles a la premsa i que acaba amb un clar i al·lucinant quadre final on es resumeixen gràficament els escenaris del futur més immediat. Un altre és el d'Antonio Baños, periodista i excap de llista de la CUP al Parlament, *La República possible* (ed. Ara Llibres). A partir d'una frase dita pel mediàtic Jordi Évole, on manifestava que ningú havia explicat què hi ha després de la independència, intenta donar-hi resposta amb tots els enfocaments haguts i per haver. I ho fa d'una manera àgil, fresca i entenedora per a tothom. Ara ja no s'hi valdrà dir que no hi ha bona informació a l'abast.

Ah! No es perdin tampoc *Fot-li al procés*, del trio format per Bru de Sala, Julià de Jòdar i Miquel de Palol, editat per Viena. Tres autors que han decidit observar la realitat i explicar-la en clau de sàtira per treure'ns de sobre dubtes i pors de cara al transcendental pas que anem a fer.

La millor jugada és tenir tota la informació

Cada dilluns, tota la jornada esportiva del cap de setmana

Cada dijous, totes les dades de l'esport base

A Regió7, és clar

